

**พระราชบัญญัติ
ภาษีโรงเรือนและที่ดิน
พุทธศักราช 2475**

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

11/18/2010

สารบัญ

บทนิยาม

ภาค 1 ภาษีโรงเรือน และสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ กับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับ
โรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ

ภาค 2 ภาษีที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ

ภาค 3 วิธีดำเนินการประเมินและจัดเก็บภาษีซึ่งกล่าวในภาค 1 และภาค 2

หมวด 1 การประเมิน

หมวด 2 การเก็บภาษี

หมวด 3 ค่าภาษีค้าง

ภาค 4 บทกำหนดโทษ

บัญชีแสดงท้องที่ใช้พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475

พระราชบัญญัติ
ภาษีโรงเรือนและที่ดิน
พุทธศักราช 2475

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมภาษีโรงเรือนและขยายออกไป
ถึงที่ดินด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทยมาตราต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน
พุทธศักราช 2475”

มาตรา 2^๑ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พุทธศักราช 2475

มาตรา 3 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้เฉพาะแต่ในท้องที่ซึ่งได้ระบุไว้ในบัญชีต่อท้าย
พระราชบัญญัตินี้

ต่อไปเมื่อทรงพระราชดำริเห็นสมควรจะใช้พระราชบัญญัตินี้ขยายออกไป
ในท้องที่ใด จะต้องมีประกาศพระบรมราชโองการให้ขยายออกไปเป็นคราว ๆ

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 49/-/หน้า 51/20 เมษายน 2475

มาตรา 4 นับตั้งแต่วันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป และภายในท้องที่ซึ่งได้ระบุไว้ตามมาตราก่อน ให้ยกเลิกกฎหมายดังต่อไปนี้

1. ประกาศภาษีเรือโรงงานตึกแพ ปีมะเมียโทศก จุลศักราช 1232
2. ประกาศแก้ข้อความในประกาศเก็บภาษีเรือโรงงานตึกแพ ปีมะเมียโทศก จุลศักราช 1232
3. ประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีเรือโรงงาน พุทธศักราช 2474
4. ประกาศว่าด้วยการใช้ประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีเรือโรงงาน พุทธศักราช 2474

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“ที่ดิน” ให้กินความถึง ทางน้ำ บ่อน้ำ สระน้ำ ฯลฯ

“โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ”^๒ ให้กินความถึงแพด้วย

“ราคาตลาด” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินพร้อมทั้งสิ่งที่ทำเพิ่มเติมให้ดีขึ้นทั้งสิ้น (ถ้ามี) ซึ่งจะจำหน่ายได้ในขณะเวลาที่กำหนดราคาตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้รับประเมิน” หมายความว่า บุคคลผู้พึงชำระค่าภาษี

“ปี” หมายความว่า ปีตามปฏิทินหลวง

^๒ เรือนเพาะชำดอกไม้เป็น “สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น” ตามมาตรา 5 เจ้าของเรือนเพาะชำดังกล่าวต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 373/2548)

ตู้โทรศัพท์สาธารณะอยู่ในความหมายของคำว่า “สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น” ตามมาตรา 5 (เรื่องเสร็จที่ 485/2547)

ทางหลวงสัมปทานยกระดับบนทางหลวงแผ่นดินเป็นสิ่งปลูกสร้างตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 396/2540)

คำว่า “สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น” ต้องตีความว่าควรเป็นสิ่งที่มีความลักษณะเทียบเท่ากับโรงเรือนคือ เป็นสิ่งปลูกสร้างบนพื้นดินที่ใช้อาศัยหรือไว้สินค้าได้ การปรับพื้นดินให้มีสภาพผิวดินไปจากธรรมชาติเพื่อทำเป็นสนามกอล์ฟ จึงไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามความในพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินฯ (เรื่องเสร็จที่ 72/2540)

“พนักงานเจ้าหน้าที่”^๓ หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้มีหน้าที่รับแบบแสดงรายการทรัพย์สิน ประเมินภาษี และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด

“พนักงานเก็บภาษี”^๔ หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้มีหน้าที่จัดเก็บรับชำระ รวมทั้งเร่งรัดให้ชำระภาษี และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด

“รัฐมนตรี”^๕ หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

“กำหนด”^๖ (ยกเลิก)

“รัฐวิสาหกิจ”^๗ หมายความว่า รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา 6^๘ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้แบ่งทรัพย์สินออกเป็น 2 ประเภท คือ

^๓ มาตรา 5 นิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^๔ มาตรา 5 นิยามคำว่า “พนักงานเก็บภาษี” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^๕ มาตรา 5 นิยามคำว่า “รัฐมนตรี” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^๖ มาตรา 5 นิยามคำว่า “กำหนด” ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^๗ มาตรา 5 นิยามคำว่า “รัฐวิสาหกิจ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^๘ สันเขื่อนเป็นส่วนหนึ่งของเขื่อน ไม่อาจแยกเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินต่างหากจากเขื่อนได้ ส่วนภูเขา เขาที่เป็นผนังกันในพื้นที่อ่างเก็บน้ำ แม้เป็นพื้นที่ที่เป็นบริเวณต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินฯ แต่ก็เป็นพื้นที่ที่ได้รับยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 333/2546)

(1) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ กับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ

(2) ที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ

“ที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ” ตามความหมายแห่งมาตรานี้ หมายความว่า ที่ดินซึ่งปลูกโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ และบริเวณต่อเนื่องกันซึ่งตามปกติใช้ไปด้วยกันกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ

มาตรา 6 ทวิ^๙ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินให้แก่รัฐวิสาหกิจสำหรับพื้นที่ที่เป็นบริเวณต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นที่ใช้ประโยชน์โดยตรงของรัฐวิสาหกิจนั้นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดได้

มาตรา 7^{๑๐} ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและกำหนดกิจการอื่น รวมทั้งออกระเบียบและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของแต่ละกระทรวง

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

แม้การรถไฟแห่งประเทศไทยจะต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินสำหรับอาคารสำนักงานของสนามกอล์ฟ และอาคารอื่น ๆ ที่ใช้เกี่ยวกับกิจการกอล์ฟ แต่ในเมื่อบริเวณที่เป็นสนามกอล์ฟมิใช่เป็นบริเวณต่อเนื่องซึ่งใช้ไปด้วยกันกับอาคารสโมสรหรืออาคารบริการต่าง ๆ สนามกอล์ฟจึงมิใช่ทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 292/2538)

^๙ มาตรา 6 ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^{๑๐} มาตรา 7 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

มาตรา 7 ทวิ^{๑๑} เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้บริหารท้องถิ่น
มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และพนักงานเก็บภาษี

^{๑๑} มาตรา 7 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2543

ภาค 1

ภาษีโรงเรือน และสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ กับที่ดินซึ่งใช้ ต่อเนื่องกับโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ

มาตรา 8^{๑๒} ให้ผู้รับประเมินชำระภาษีปีละครั้งตามค่ารายปีของทรัพย์สิน คือ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นกับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น นั้น ในอัตราร้อยละสิบสองครึ่งของค่ารายปี

^{๑๒} มาตรา 8 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

เงินค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้เช่าจ่ายให้แก่ผู้ให้เช่า ไม่มีลักษณะเป็นค่าเช่าที่ผู้เช่าชำระให้แก่ผู้ให้เช่า อันเนื่องมาจากการได้ใช้หรือได้รับประโยชน์จากทรัพย์สินที่เช่า จึงไม่นำมารวมคำนวณเป็นค่ารายปีของทรัพย์สินที่เช่าเพื่อใช้เป็นฐานในการคำนวณภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 22/2549)

พนักงานเจ้าหน้าที่ชอบที่จะนำเอาค่าเช่าห้องชุด (ซึ่งจะรวมทั้งส่วนที่ให้เช่าสอยห้องชุด และทรัพย์สินส่วนกลางอยู่แล้ว) มาคำนวณเป็นค่ารายปีสำหรับเรียกเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินจากเจ้าของห้องชุดซึ่งเป็นผู้ให้เช่าและเป็นผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินในกรณีนี้ หาใช่ไปแบ่งส่วนเรียกเก็บเอาจากนิติบุคคลอาคารชุดนั้นไม่ (เรื่องเสร็จที่ 46/2536)

โรงเรือนตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินฯ หมายถึงส่วนใดส่วนหนึ่งของโรงเรือนด้วย การให้เช่าส่วนใดส่วนหนึ่งของโรงเรือนจึงต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินตามมาตรา 8 ด้วย (เรื่องเสร็จที่ 72/2516)

ภาษีโรงเรือนและที่ดินจะเป็นภาษีอันเกี่ยวกับการดำเนินการของผู้เช่าหรือไม่ จะต้องพิจารณาสาระสำคัญเกี่ยวกับการดำเนินการของผู้เช่า ซึ่งตามสัญญาเช่านี้ ได้แก่ การผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์น้ำมัน ภาษีโรงเรือนและที่ดินไม่ใช่ภาษีอันเกี่ยวกับการดำเนินการของผู้เช่า เพราะโรงกลั่นน้ำมันโรงเรือนหรือที่ดินเป็นปัจจัยทำให้ผู้เช่าสามารถดำเนินการได้ตามที่ระบุไว้ในสัญญา (เรื่องเสร็จที่ 283/2512)

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ “ค่ารายปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่าได้ในปีหนึ่ง ๆ

ในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นให้เช่า ให้ถือว่าค่าเช่านั้นคือค่ารายปี แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีเหตุอันสมควรที่ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าค่าเช่านั้นมีใช้จำนวนเงินอันสมควรที่จะให้เช่าได้ หรือเป็นกรณีที่หาค่าเช่าไม่ได้เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินดำเนินกิจการเองหรือด้วยเหตุประการอื่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินค่ารายปีได้ โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา^{๑๓}

มาตรา 9 ทรัพย์สินดังต่อไปนี้ ท่านให้ยกเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้

(1) พระราชวังอันเป็นส่วนของแผ่นดิน

(2)^{๑๔} ทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะและทรัพย์สินของการรถไฟแห่งประเทศไทยที่ใช้ในกิจการการรถไฟโดยตรง

^{๑๓} การประเมินค่ารายปีของทรัพย์สินที่ให้เช่าจะต้องนำเอาลักษณะทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์มาพิจารณาค่ารายปี โดยวิธีเทียบเคียงกับค่ารายปีของปีที่ล่วงมาแล้วของทรัพย์สินนั้นตามมาตรา 18 ซึ่งมูลค่าของทรัพย์สินอาจนำมาพิจารณากำหนดค่ารายปีได้ แต่จะต้องนำมาใช้ประกอบการประเมินค่ารายปีตามหลักเกณฑ์ข้างต้น เว้นแต่ในกรณีที่ไม้อาจเทียบเคียงค่าเช่าเพื่อประเมินค่ารายปีตามมาตรา 18 ได้

หน่วยราชการบริหารส่วนท้องถิ่นอาจกำหนดราคาค่าเช่ามาตรฐานกลางเฉลี่ยต่อตารางเมตรเป็นการภายในเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้เป็นแนวทางประกอบการประเมินค่ารายปีได้ แต่ราคาดังกล่าวจะใช้เป็นราคาประเมินเด็ดขาดสำหรับผู้รับประเมินที่จะต้องชำระภาษีไม่ได้ (เรื่องเสร็จที่ 359/2536)

^{๑๔} มาตรา 9 (2) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

การที่กรมการขนส่งทางบกจัดให้เอกชนเข้าดำเนินการและเรียกเก็บค่าบริการในสถานียขนส่งผู้โดยสาร กรณีดังกล่าวมีลักษณะเพื่อประโยชน์ธุรกิจทางการค้าหากำไร แม้กรมการขนส่งทางบกจะจัดส่งเงินรายรับค่าบริการทั้งหมดให้เป็นรายได้ของรัฐโดยไม่หักค่าใช้จ่ายก็ตาม กรมการขนส่งทางบกก็ไม่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 550/2547)

ตู้โทรศัพท์สาธารณะของบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) (ทศท) ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ และบริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนที่จะต้องโอนกรรมสิทธิ์ในตู้โทรศัพท์สาธารณะให้แก่บริษัท ทศท ไม่ใช่ทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ ไม่ได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 485/2547)

แม้ว่าสถานธนาอนุบาลจะเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลและเทศบาลมีอำนาจดำเนินการ แต่การดำเนินการกิจการสถานธนาอนุบาลมีลักษณะเป็นการประกอบการค้าเพื่อแสวงหากำไร มิได้นำมาใช้ในกิจการสาธารณะ ดังนั้น ทรัพย์สินดังกล่าวจึงไม่ได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 626/2544)

การที่กรมทางหลวงเอาทางหลวงสัมปทาน ให้เอกชนเข้าใช้เพื่อหาประโยชน์ โดยเอกชนผู้นั้นเป็นผู้เก็บค่าผ่านทาง ถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้ในกิจการของกรมทางหลวงโดยตรงหรือเป็นกรณีที่รัฐบาลใช้ในกิจการสาธารณะ ดังนั้น ทางหลวงสัมปทานดังกล่าวจึงไม่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 396/2540)

กิจการสนามกอล์ฟมิใช่กิจการของการรถไฟโดยตรง อาคารสำนักงานรวมทั้งบริเวณต่อเนื่องกับอาคารและสนามฝึกหัดตีกอล์ฟซึ่งมีสิ่งก่อสร้างอยู่ล้อมรอบจึงต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 292/2538)

องค์การค้าของคุรุสภาใช้อาคารซึ่งเป็นที่ราชพัสดุที่เช่าจากกระทรวงการคลังเป็นโรงงานผลิตอุปกรณ์วิทยาศาสตร์ในลักษณะการประกอบธุรกิจการค้า จึงถือมิได้ว่าได้ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือกิจการสาธารณะ อาคารดังกล่าวจึงไม่ได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน องค์การค้าของคุรุสภาจึงต้องเสียภาษีแทนกระทรวงการคลังตามสัญญาเช่าอาคารราชพัสดุ (เรื่องเสร็จที่ 433/2531)

ทรัพย์สินของรัฐบาลหมายถึงทรัพย์สินที่กระทรวง ทบวง กรม เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ส่วนธนาคารแห่งประเทศไทยไม่ใช่กระทรวง ทบวง กรม แต่เป็นนิติบุคคลต่างหาก และเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดในนามของตนเอง จึงไม่ได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน (เรื่องเสร็จที่ 107/2526)

(3)^{๑๕} ทรัพย์สินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะ ซึ่งกระทำการอันมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วนบุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาล และในการศึกษา

(4) ทรัพย์สินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะในศาสนกิจอย่างเดียว หรือเป็นที่อยู่ของสงฆ์

(5)^{๑๖} โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดไว้ตลอดปีและเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่นอยู่ นอกจากคนเฝ้า ในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ หรือในที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกัน

การที่กรมศิลปากรอนุญาตให้บุคคลภายนอกใช้โรงละครแห่งชาติในการเผยแพร่การศึกษาหรือศิลปวัฒนธรรมหรือใช้ในทางสาธารณประโยชน์ ถือได้ว่าเป็นการใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ จึงเข้าข้อยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือน แม้จะมีระเบียบให้กรมศิลปากรเก็บเงินค่าธรรมเนียมในบางกรณีได้ก็ตาม (เรื่องเสร็จที่ 78/2520)

ทรัพย์สินของรัฐบาลตามมาตรา 9 (2) ย่อมรวมถึงทรัพย์สินของธนาคาร ดังนั้น สำนักงานธนาคารออมสินและสาขา รวมทั้งบ้านพักของธนาคารออมสินที่ปลูกสร้างขึ้นให้พนักงานธนาคารอยู่อาศัยเพื่อปฏิบัติกิจการของธนาคาร ย่อมเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลซึ่งใช้ในกิจการของรัฐบาลตามข้อยกเว้นในมาตรา 9 (2) ด้วย (เรื่องเสร็จที่ 251/2516)

^{๑๕} หอพักนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลตามมาตรา 9 (2) และถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินของโรงเรียนสาธารณะซึ่งใช้เฉพาะในการศึกษาที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินตามมาตรา 9 (3) (เรื่องเสร็จที่ 47/2536)

^{๑๖} เจ้าของได้ใช้อาคารที่เคยอยู่อาศัยหรือปลูกสร้างขึ้นเป็นการเฉพาะให้นกอีแอ่นเข้ามาทำรังเพื่อหาประโยชน์จากรังนก ถือได้ว่าเป็นเจ้าของได้ใช้ประโยชน์จากโรงเรือนดังกล่าวแล้ว จึงต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน หนึ่ง ในการใช้ประโยชน์นั้นจะต้องดำเนินการตามกฎหมายอื่นใดหรือไม่ มิได้ทำให้ภาระหน้าที่ในการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินต้องเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด (เรื่องเสร็จที่ 62/2547)

(6)^{๑๗} โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างของการเคหะแห่งชาติที่ผู้เช่าซื้ออาศัยอยู่เอง โดยมีได้ใช้เป็นที่เก็บสินค้าหรือประกอบการอุตสาหกรรมหรือประกอบกิจการอื่น เพื่อหารายได้

มาตรา 10^{๑๘} โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งเจ้าของอยู่เอง หรือให้ผู้แทนอยู่เฝ้ารักษา และซึ่งมีได้ใช้เป็นที่ไว้สินค้าหรือประกอบการอุตสาหกรรม ท่านให้งดเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 เป็นต้นไป

มาตรา 11 ถ้าโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ถูกหรือถอนหรือทำลาย โดยประการอื่น ท่านให้ลดยอดค่ารายปีของทรัพย์สินนั้นตามส่วนที่ถูกทำลาย ตลอดเวลาที่ยังไม่ได้ทำขึ้น แต่ในเวลานั้นโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ นั้น ต้องเป็นที่ซึ่งยังใช้ไม่ได้

ในกรณีนี้ถ้าไม่มีโรงเรือนอื่นหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ในที่ดินนั้น ท่านให้ กำหนดค่าภาษีในเวลาทีกล่าวข้างบนตามบทบัญญัติในภาค 2 แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 12 โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งทำขึ้นในระหว่างปีนั้น ท่านว่าให้เอาเวลาซึ่งโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ นั้นได้มีขึ้นและสำเร็จจนควร เข้าอยู่ได้แล้วเท่านั้นมาเป็นเกณฑ์คำนวณค่ารายปี

ถ้าในระหว่างปีไม่มีโรงเรือนอื่นหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ในที่ดินนั้น ท่านให้ กำหนดค่าภาษีเฉพาะเวลานั้น ตามบทบัญญัติในภาค 2 แห่งพระราชบัญญัตินี้

^{๑๗} มาตรา 9 (6) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^{๑๘} มาตรา 10 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2475

มาตรา 13^{๑๔} ถ้าเจ้าของโรงเรือนใดติดตั้งส่วนควบที่สำคัญมีลักษณะเป็นเครื่องจักรกลไก เครื่องกระทำหรือเครื่องกำเนิดสินค้าเพื่อใช้ดำเนินการอุตสาหกรรมบางอย่าง เช่น โรงสี โรงเลื่อย ฯลฯ ขึ้นในโรงเรือนนั้น ๆ ในการประเมิน ท่านให้ลดค่ารายปีลงเหลือหนึ่งในสามของค่ารายปีของทรัพย์สินนั้น รวมทั้งส่วนควบดังกล่าวแล้วด้วย

มาตรา 14 เวลาซึ่งลดค่ารายปีตามภาคนี้ ท่านให้คำนวณแต่เดือนเต็ม

มาตรา 15 ในท้องที่ซึ่งได้จัดตั้งสุขาภิบาลแล้ว หรือจะตั้งขึ้นก็ดี ท่านให้แบ่งผลประโยชน์จากภาษีนั้น ระหว่างสุขาภิบาล (สองส่วนในสาม) กับรัฐบาล (หนึ่งส่วนในสาม)

ค่าใช้จ่ายในการเก็บภาษีทุกอย่าง ท่านให้รัฐบาลเป็นผู้เสีย

^{๑๔} ถ้าเจ้าของโรงเรือนติดตั้งส่วนควบที่สำคัญซึ่งมีลักษณะเป็นเครื่องจักรกลไก เครื่องกระทำหรือเครื่องกำเนิดสินค้าเพื่อใช้ดำเนินการอุตสาหกรรมบางอย่างในโรงเรือนนั้น จะต้องประเมินค่ารายปีของส่วนควบดังกล่าวด้วย และให้ลดค่ารายปีลงเหลือหนึ่งในสามของค่ารายปีของโรงเรือนรวมทั้งส่วนควบดังกล่าว (เรื่องเสร็จที่ 359/2536)

ภาค 2
ภาษีที่ดินซึ่งมีได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรียน
หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ

มาตรา 16 ค่าภาษีใน**ภาค 2** นี้ ให้ผู้รับประเมินชำระ**ปี**ละครั้ง ตาม**ค่ารายปี** ของทรัพย์สิน คือ**ที่ดินซึ่งมีได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ** โดยอัตราร้อยละเจ็ดแห่ง**ค่ารายปี**นั้น ๆ

“**ค่ารายปี**” ตาม**ภาค 2** นี้ ท่านกำหนดว่าหนึ่งในยี่สิบแห่ง**ราคาตลาด** ของทรัพย์สิน

มาตรา 17 **ที่ดิน**ดังต่อไปนี้ ท่านให้ยกเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้

- (1) **ที่ดิน**ของรัฐบาลซึ่งใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ
- (2) **ที่ดิน**ของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะซึ่งกระทำกิจการอันมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วนบุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาลและในการศึกษา
- (3) **ที่ดิน**ซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะในศาสนกิจอย่างเดียว
- (4) สุสานสาธารณะ

[**ภาค 2** ภาษีที่ดินซึ่งมีได้ใช้ต่อเนื่องกับ**โรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ**
มาตรา 16 ถึง **มาตรา 17** ไม่มีการเก็บภาษี ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 เป็นต้นไป]

ภาค 3
วิธีดำเนินการประเมินและจัดเก็บภาษี
ซึ่งกล่าวในภาค 1 และภาค 2
หมวด 1
การประเมิน

มาตรา 18 ค่ารายปีของปีที่ล่วงแล้วนั้น ท่านให้เป็นหลักสำหรับการคำนวณค่าภาษีซึ่งจะต้องเสียในปีต่อมา

มาตรา 19^{๒๐} ให้ผู้รับประเมินยื่นแบบพิมพ์เพื่อแจ้งรายการทรัพย์สินต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี แต่ถ้าในปีที่ล่วงมาแล้วมีเหตุจำเป็นอันเกิดจากสาธารณภัยหรือเหตุพ้นวิสัยที่จะป้องกันได้โดยทั่วไป ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเลื่อนกำหนดเวลาดังกล่าวออกไปได้ตามที่เห็นสมควร

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ได้รับแบบพิมพ์ตามวรรคหนึ่งหรือในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจมีหนังสือสอบถามผู้เช่าหรือผู้ครองทรัพย์สินเพื่อให้ตอบข้อความตามแบบพิมพ์เช่นเดียวกันได้ และผู้เช่า

^{๒๐} มาตรา 19 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

การทำเรื่องแห่งประเทศไทยไม่ต้องยื่นแบบรายการเพื่อเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินสำหรับทรัพย์สินที่ใช้ในการดำเนินการของการทำเรือ เพราะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินสำหรับทรัพย์สินดังกล่าวตามพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2494 (เรื่องเสร็จที่ 80/2536)

หรือผู้ครองทรัพย์สินต้องตอบข้อสอบถามในแบบพิมพ์ดังกล่าว แล้วส่งคืนให้ [พนักงานเจ้าหน้าที่](#) ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือสอบถาม ในกรณีเช่นนี้ผู้เช่าหรือผู้ครองทรัพย์สินต้องอยู่ในบทบาทบังคับและมีความรับผิดชอบเช่นเดียวกับ [ผู้รับประกัน](#) เพียงเท่าที่เกี่ยวกับการสอบถามข้อความ

มาตรา 20^{๒๑} ให้ [ผู้รับประกัน](#) ผู้เช่า หรือผู้ครองทรัพย์สิน กรอกรายการในแบบพิมพ์ตามความเป็นจริงตามความรู้เห็นของตนให้ครบถ้วน และรับรองความถูกต้องของข้อความดังกล่าว พร้อมทั้งลงวันที่ เดือน ปี และลายมือชื่อของตนกำกับไว้ แล้วส่งคืนไปยัง [พนักงานเจ้าหน้าที่](#) แห่งท้องที่ที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

การส่งแบบพิมพ์ตามวรรคหนึ่ง จะนำไปส่งด้วยตนเอง มอบหมายให้ผู้อื่นไปส่งแทน หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนถึง [พนักงานเจ้าหน้าที่](#) ก็ได้

ในกรณีที่ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ให้ถือว่าวันที่ส่งทางไปรษณีย์เป็นวันยื่นแบบพิมพ์

มาตรา 21^{๒๒} ท่านให้ [พนักงานเจ้าหน้าที่](#) ตรวจสอบพิจารณาแบบใบแจ้งรายการนี้ และถ้าเห็นจำเป็นก็ให้มีอำนาจสั่งให้ [ผู้รับประกัน](#) แสดงรายการเพิ่มเติมละเอียดยิ่งขึ้น และถ้าจะเรียกให้นำพยานหลักฐานมาสนับสนุนข้อความในรายการนั้นก็เรียกได้

^{๒๑} มาตรา 20 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

^{๒๒} เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบพิจารณาแบบใบแจ้งรายการและเห็นจำเป็น ก็มีอำนาจสั่งให้ [ผู้รับประกัน](#) แสดงรายการเพิ่มเติมสมบูรณ์ยิ่งขึ้นตามมาตรา 21 หากมิได้รับคำตอบภายในสิบวันหรือได้รับคำตอบที่ไม่ชัดเจนเพียงพอ พนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมมีอำนาจออกหมายเรียก [ผู้รับประกัน](#) มา ณ สถานที่ซึ่งเห็นสมควร และให้นำพยานหลักฐานเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์นั้น ๆ มาแสดงตามที่เห็นว่าจำเป็นได้ (เรื่องเสรีจที่ 72/2516)

มาตรา 22 ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่มิได้รับคำตอบจากผู้รับประเมินภายในสิบวัน หรือได้รับคำตอบอันไม่เพียงพอไซ้ ท่านให้มีอำนาจออกหมายเรียกผู้รับประเมินมา ณ สถานที่ซึ่งเห็นสมควร และให้นำพยานหลักฐานในเรื่องอสังหาริมทรัพย์นั้น มาแสดงตามซึ่งเห็นจำเป็น กับให้มีอำนาจซักถามผู้รับประเมินในเรื่องใบแจ้งรายการนั้น

มาตรา 23 เพื่อประโยชน์ในการประเมิน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราทรัพย์สินได้ด้วยตนเองต่อหน้าผู้รับประเมิน ผู้เช่า หรือผู้ครอง หรือผู้แทนระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้น และพระอาทิตย์ตก และเมื่อผู้รับประเมิน ผู้เช่า หรือผู้ครองได้รับคำขอร้องแล้ว ก็จะต้องให้ความสะดวกตามสมควรแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจตรา นั้น ในการนี้ผู้รับประเมิน ผู้เช่า หรือผู้ครองจะต้องได้รับความเป็นลายลักษณ์อักษรให้ทราบไม่ต่ำกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงก่อนตรวจ

มาตรา 24 เมื่อได้ไต่สวนตรวจตราแล้ว ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะกำหนด

(ก) ประเภทแห่งทรัพย์สินตาม [มาตรา 6](#)

(ข) ค่ารายปีแห่งทรัพย์สิน

(ค) ค่าภาษีที่จะต้องเสีย

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งรายการตามที่ได้กำหนดไว้ขึ้นไปยังพนักงานเก็บภาษี ให้พนักงานเก็บภาษีแจ้งรายการประเมินไปให้ผู้รับประเมินทรัพย์สินในท้องที่ของตนทราบโดยมิชักช้า

มาตรา 24 ทวิ^{๒๓} ผู้รับประเมินผู้ใดไม่ยื่นแบบพิมพ์แสดงรายการเพื่อเสียภาษี
โรงเรือนและที่ดินตาม [มาตรา 19](#) หรือยื่นแบบพิมพ์ไม่ถูกต้องตามความจริง
หรือไม่บริบูรณ์ ให้ [พนักงานเจ้าหน้าที่](#) มีอำนาจประเมินและให้มีการแจ้งการประเมิน
ย้อนหลังให้ผู้รับประเมินเสียภาษีตามที่ [พนักงานเจ้าหน้าที่](#) ประเมินได้

การประเมินตามวรรคหนึ่งให้กระทำได้ภายในกำหนดเวลา ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีไม่ยื่นแบบพิมพ์ ให้ [พนักงานเจ้าหน้าที่](#) มีอำนาจดำเนินการตาม
[มาตรา 24](#) ย้อนหลังได้ไม่เกินสิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งระยะเวลาที่กำหนดให้ยื่นแบบ
พิมพ์ตาม [มาตรา 19](#)

(2) ในกรณียื่นแบบพิมพ์ไม่ถูกต้องตามความจริงหรือไม่บริบูรณ์ ให้ [พนักงาน
เจ้าหน้าที่](#) มีอำนาจดำเนินการตาม [มาตรา 24](#) ย้อนหลังได้ไม่เกินห้าปีนับแต่วันสุดท้าย
แห่งระยะเวลาที่กำหนดให้ยื่นแบบพิมพ์ตาม [มาตรา 19](#)

มาตรา 25 ผู้รับประเมินผู้ใดไม่พอใจในการประเมินไซ้ร ท่านั้นอาจยื่นคำร้อง
ต่ออธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลตามแต่จะได้อำนาจไว้ เพื่อขอให้พิจารณา
การประเมินนั้นใหม่ โดยวิธีการดังจะได้อกล่าวต่อไป

มาตรา 26 คำร้องทุก ๆ ฉบับ ให้เขียนในแบบพิมพ์ซึ่งกรมการอำเภอจ่าย
เมื่อผู้รับประเมินลงนามแล้วให้ส่งต่อกรมการอำเภอในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
ภายในเวลาสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ได้รับความตาม [มาตรา 24](#) นั้น เพื่อให้ส่งต่อไป
ยังอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาล แล้วแต่กรณี

^{๒๓} มาตรา 24 ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

มาตรา 27 ถ้าคำร้องยื่นภายหลังเวลาซึ่งกำหนดไว้ในมาตราก่อน ท่านให้อธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลมีหนังสือแจ้งความให้ผู้รับประเมินทราบว่าหมดสิทธิที่จะให้พิจารณาการประเมินใหม่ และจำนวนเงินซึ่งประเมินไว้ นั้นเป็นจำนวนเด็ดขาด เมื่อเป็นดังนี้ ห้ามมิให้นำคดีขึ้นสู่ศาล เว้นแต่ในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งอ้างว่าเป็นเหตุหมดสิทธินั้น

มาตรา 28 เมื่ออธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้แทน หรือสมุหเทศาภิบาลแล้วแต่กรณี ได้รับคำร้องแล้ว มีอำนาจออกหมายเรียกผู้ร้องมาซักถาม แต่ต้องให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบวัน

มาตรา 29 ผู้ร้องผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของอธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้แทน หรือสมุหเทศาภิบาล หรือไม่ยอมให้ซักถาม หรือไม่ตอบคำถาม หรือไม่นำพยานหลักฐานมาสนับสนุนคำร้องของตนเมื่อเรียกให้นำมา ท่านว่าผู้นั้นหมดสิทธิที่จะขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ และจำนวนเงินซึ่งประเมินไว้ นั้นเป็นจำนวนเด็ดขาด แต่ทั้งนี้ไม่ให้เป็นการปลดเปลื้องผู้ร้องให้พ้นจากความรับผิดชอบในการแจ้งความเท็จโดยเจตนาหรือโดยที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จ

มาตรา 30 คำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลนั้น ให้แจ้งไปยังผู้ร้องเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้ามีการลดจำนวนเงินที่ประเมินไว้เป็นจำนวนเท่าใด ก็ให้แจ้งไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อจะได้แก้ไขบัญชีการประเมินตามคำชี้ขาดนั้น

มาตรา 31 ผู้รับประเมินผู้ใดไม่พอใจในคำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาล จะนำคดีไปสู่ศาลเพื่อแสดงให้ศาลเห็นว่า การประเมินนั้นไม่ถูกต้องก็ได้ แต่ต้องทำภายในสามสิบวัน นับแต่วันรับแจ้งความให้ทราบคำชี้ขาด

ถ้าอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลชี้ขาดว่าผู้รับประเมินหมดสิทธิที่จะให้การประเมินของตนได้รับพิจารณาใหม่ตามมาตรา 29 ห้ามไม่ให้นำคดีขึ้นสู่ศาล เว้นแต่ในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งอ้างว่าเป็นเหตุหมดสิทธินั้น

ในกรณีที่ผู้รับประเมินซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจไม่พอใจในคำชี้ขาดตามวรรคหนึ่ง เนื่องจากเห็นว่าจำนวนเงินซึ่งประเมินไว้นั้น มีจำนวนที่สูงเกินสมควรให้รัฐวิสาหกิจ นั้นนำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำชี้ขาดตามมาตรา 30 ในการนี้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจให้ลดหย่อนค่ารายปี ให้แก่รัฐวิสาหกิจนั้นได้ตามที่เห็นสมควร มติของคณะรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด^{๒๔}

มาตรา 32 เมื่อคำพิพากษาที่สุดของศาลซึ่งแก้คำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลนั้น ได้ส่งไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แก้บัญชีการประเมินให้ถูกต้องโดยเร็ว

มาตรา 33 การขอยกเว้น ขอให้ปลดภาษีหรือขอลดค่าภาษีตามความในภาค 1 และภาค 2 นั้น ผู้รับประเมินต้องเขียนลงในแบบพิมพ์ที่ยื่นต่อกรมการอำเภอทุก ๆ ปี พร้อมด้วยพยานหลักฐานที่จะสนับสนุน เพื่อว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้สามารถสอบสวนให้แน่นอนโดยการไต่สวน หรือวิธีอื่นว่าคำร้องขอนั้นมีมูลดีและควรจะให้ยกเว้นหรือปลดหรือลดภาษีเพียงใดหรือไม่

มาตรา 34 ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งยกคำขอยกเว้นหรือคำขอให้ปลดภาษีหรือลดค่าภาษีก็ให้แจ้งคำชี้ขาดไปยังผู้รับประเมิน และผู้รับประเมินมีสิทธิเช่นเดียวกับในเรื่องที่ได้บ่งไว้ในหมวดนี้ที่ว่าด้วยการประเมิน

^{๒๔} มาตรา 31 วรรคสาม เพิ่มโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

มาตรา 35 ในการกำหนดค่าภาษีนั้น เศษที่ต่ำกว่าครึ่งสตางค์ให้ปัดทิ้ง ถ้าครึ่งสตางค์ขึ้นไปให้นับเป็นหนึ่งสตางค์

มาตรา 36 หนังสือแจ้งความและหมายเรียกตามพระราชบัญญัตินี้จะให้คนนำไปส่งหรือจะส่งโดยทางจดหมายไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ ถ้าให้คนนำไปส่งเมื่อผู้ส่งไม่พบผู้รับไซ้ จะส่งให้แก่บุคคลใด ซึ่งมีอายุเกินยี่สิบปีที่อยู่ในบ้านเรือนหรือสำนักการค้าของผู้รับก็ได้ และการส่งเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นการพอเพียงตามกฎหมาย

ถ้าหาตัวผู้รับมิได้และไม่มีบุคคลที่จะรับดังกล่าวข้างบนไซ้ ท่านว่าอาจส่งโดยวิธีปิดหนังสือแจ้งความหรือหมายนั้นในที่ที่เห็นได้ถนัดที่ประตูบ้านผู้รับหรือโฆษณาในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นก็ได้

มาตรา 37 ถ้าผู้รับประเมินจะต้องลงนามในแบบพิมพ์ใดตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าจะมอบฉันทะเป็นลายลักษณ์อักษรให้ตัวแทนลงนามก็ได้ ถ้าผู้รับประเมินได้รับหมายเรียกตัวตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากที่กล่าวในหมายเรียกว่าต้องไปเอง ท่านว่าจะมอบฉันทะเป็นลายลักษณ์อักษรให้ตัวแทนไปแทนตัวก็ได้

แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องพอใจว่าผู้แทนนั้นได้รับมอบอำนาจโดยชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หมวด 2 การเก็บภาษี

มาตรา 38^{๒๔} ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีนำค่าภาษีไปชำระต่อ [พนักงานเก็บภาษี](#) ภายในสามสิบวันนับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับแจ้งการประเมิน ณ สำนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตั้งอยู่ หรือสถานที่อื่นที่ผู้บริหารท้องถิ่นกำหนดโดยประกาศล่วงหน้าไว้ ณ สำนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

การชำระภาษีจะชำระโดยการส่งธนาคณ์ดี ตัวแลกเงินของธนาคารหรือเช็คที่ธนาคารรับรอง ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสถานที่ตามวรรคหนึ่งก็ได้ โดยส่งจ่ายให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ หรือโดยการชำระผ่านธนาคาร หรือโดยวิธีอื่นตามระเบียบที่ [รัฐมนตรี](#)ว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนด

การชำระภาษีให้ถือว่าได้มีการชำระแล้วในวันที่ [พนักงานเก็บภาษี](#) ได้ลงลายมือชื่อในใบเสร็จรับเงิน เว้นแต่การชำระภาษีตามวรรคสอง ให้ถือว่าวันส่งทางไปรษณีย์วันชำระผ่านธนาคาร หรือวันชำระโดยวิธีอื่นตามที่กำหนด แล้วแต่กรณีเป็นวันชำระภาษี

^{๒๔} มาตรา 38 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2543

กฎหมายมิได้บัญญัติห้ามการชำระภาษีโรงเรือนและที่ดินบางส่วน หากผู้มีหน้าที่เสียภาษีนำเงินค่าภาษีมาชำระแต่เพียงบางส่วน อันมิใช่กรณีการผ่อนชำระภาษีตามมาตรา 38 ทวิ กรุงเทพมหานครยอมสามารถรับชำระค่าภาษีนั้นได้ และยอมมีผลว่า หักค่าภาษีคงระงับไปเพียงเท่าที่ได้รับชำระไว้เท่านั้น ค่าภาษีที่ยังมิได้ชำระภายในกำหนดเวลาย่อมเป็นเงินค่าภาษีค้างชำระ และต้องคิดเงินเพิ่มตามอัตราที่กำหนดไว้ (เรื่องเสร็จที่ 107/2546)

มาตรา 38 ทวิ^{๒๖} การชำระค่าภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จะกำหนดให้มีการผ่อนชำระก็ได้

วงเงินค่าภาษีที่จะมีสิทธิผ่อนชำระ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในการผ่อนชำระ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 39 ถ้ามีผู้ยื่นฟ้องต่อศาลตามความในมาตรา 31 ท่านห้ามมิให้ศาลประทับเป็นฟ้องตามกฎหมาย เว้นแต่จะเป็นที่พอใจศาลว่าผู้รับประกัน ได้ชำระค่าภาษีทั้งสิ้นซึ่งถึงกำหนดต้องชำระ เพราะเวลาซึ่งท่านให้ไว้ตามมาตรา 38 นั้น ได้สิ้นไปแล้ว หรือจะถึงกำหนดชำระระหว่างที่คดียังอยู่ในศาล

ถ้าศาลตัดสินให้ลดค่าภาษี ท่านให้คืนเงินส่วนที่ลดนั้นภายในสามเดือน โดยไม่คิดค่าอย่างใด

^{๒๖} มาตรา 38 ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534

มาตรา 40^{๒๓๗} ค่าภาษีนั้น ท่านให้เจ้าของทรัพย์สินเป็นผู้เสีย

แต่ถ้าที่ดินและโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๑ เป็นของคนละเจ้าของ เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๑ ต้องเสียค่าภาษีทั้งสิ้น ในกรณีเช่นนั้น ถ้าเจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๑ ไม่เสียภาษี ท่านว่าการขายทรัพย์สินทอดตลาดของผู้นั้นตาม**มาตรา 44** ให้รวมขายสิทธิใด ๑ ในที่ดินอันเจ้าของ**โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๑** ยังคงมีอยู่นั้นด้วย

มาตรา 41 ถ้าผู้รับประกันยื่นคำร้องและปรากฏว่าผู้รับประกันได้เสียหาย เพราะทรัพย์สินว่างลงหรือทรัพย์สินชำรุดถึงจำเป็นต้องซ่อมแซมในส่วนสำคัญ ท่านว่า**พนักงานเจ้าหน้าที่**จะลดค่าภาษีลงตามส่วนที่เสียหาย หรือปลดค่าภาษีทั้งหมดก็ได้

^{๒๓๗} การทำเรือแห่งประเทศไทย (กทท.) ยินยอมให้เอกชนเช่าทำเทียบเรือซึ่งตนเป็นเจ้าของ ย่อมไม่ได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2494 กทท. จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินตามมาตรา 40 และหากเอกชน ซึ่งเป็นผู้เช่าได้ลงทุนปลูกสร้างโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างใดอันมีลักษณะอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินแล้ว ก็ย่อมมีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินเช่นกัน (เรื่องเสร็จที่ 664/2545)

เมื่อสัญญาสัมปทานให้สิทธิแก่บริษัท ท. ในการสร้างทางหลวงบนที่ดินของรัฐ ดังนั้น ทางหลวงสัมปทานดังกล่าวจึงไม่ใช่ทรัพย์สินของรัฐบาล บริษัท ท. จึงเป็นผู้ที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ต่อมา มีการแก้ไขสัญญากำหนดให้กรรมสิทธิ์ของทางหลวงสัมปทานดังกล่าวเป็นของรัฐ กรมทางหลวง จึงต้องชำระค่าภาษีโรงเรือนและที่ดิน แต่อาจเรียกร้องให้บริษัท ท. ปฏิบัติตามสัญญาที่ที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดให้ผู้รับสัมปทานเป็นผู้รับผิดชอบภาษีอากรต่าง ๆ ได้ (เรื่องเสร็จที่ 396/2540)

ในการวินิจฉัยว่าผู้ใดมีหน้าที่ต้องเสียค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่าผู้ นั้นเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินหรือไม่ (เรื่องเสร็จที่ 33/2539)

เจ้าของห้องชุดซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินและให้เช่าห้องชุดมีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ส่วนนิติบุคคลอาคารชุดนั้นไม่มีหน้าที่เสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน เพราะไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สิน (เรื่องเสร็จที่ 46/2536)

ถ้าผู้ร้องไม่พอใจ ท่านว่าจะร้องขอให้อธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาล
พิจารณาอีกชั้นหนึ่งก็ได้ คำตัดสินของอธิบดีกรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาลนั้น
ท่านว่าเป็นคำตัดสินเด็ดขาด

หมวด 3 ค่าภาษีค้ำ

มาตรา 42^{๒๘} ถ้าค่าภาษีมิได้ชำระภายในเวลาที่ได้กำหนดใน**หมวด 2** ไซร์ ท่านว่าเงินค่าภาษีนั้นค้ำชำระ

มาตรา 43 ถ้าเงินค่าภาษีค้ำชำระ ท่านให้เพิ่มจำนวนขึ้นดังอัตราต่อไปนี้

- (1) ถ้าชำระไม่เกินหนึ่งเดือนนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาที่บัญญัติไว้ใน**มาตรา 38** ให้เพิ่มร้อยละสองครึ่งแห่งค่าภาษีที่ค้ำ
- (2) ถ้าเกินหนึ่งเดือนแต่ไม่เกินสองเดือน ให้เพิ่มร้อยละห้าแห่งค่าภาษีที่ค้ำ
- (3) ถ้าเกินสองเดือนแต่ไม่เกินสามเดือน ให้เพิ่มร้อยละเจ็ดครึ่งแห่งค่าภาษีที่ค้ำ
- (4) ถ้าเกินสามเดือนแต่ไม่เกินสี่เดือน ให้เพิ่มร้อยละสิบแห่งค่าภาษีที่ค้ำ

มาตรา 44^{๒๙} ถ้ามิได้มีการชำระค่าภาษีและเงินเพิ่มภายในสี่เดือนตาม**มาตรา 43** ให้ผู้บริหารท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด आयัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ซึ่งค้ำชำระค่าภาษีเพื่อนำเงินมาชำระเป็นค่าภาษี เงินเพิ่ม ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายโดยมิต้องขอให้ศาลสั่งหรือออกหมายยึด

^{๒๘} ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินฯ ให้อำนาจพนักงานเก็บภาษียินยอมให้ผ่อนชำระภาษีค้ำชำระเป็นงวด ๆ ได้ ดังนั้น นายกเทศมนตรีจึงไม่อาจยินยอมให้ผ่อนชำระภาษีค้ำชำระและเงินเพิ่มได้ (เรื่องเสร็จที่ 782/2548)

^{๒๙} มาตรา 44 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2543

การยึด อายัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม

มาตรา 45 ถ้าค่าภาษีค้างอยู่และยังมีได้ชำระขณะเมื่อทรัพย์สินได้โอนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของเจ้าของใหม่โดยเหตุใด ๆ ก็ตาม ท่านว่าเจ้าของคนเก่าและคนใหม่เป็นลูกหนี้ค่าภาษีนั้นร่วมกัน

ภาค 4 บทกำหนดโทษ

มาตรา 46 ผู้ใดละเลยไม่แสดงข้อความตามที่กล่าวไว้ใน**มาตรา 20** เว้นแต่จะเป็นด้วยเหตุสุดวิสัย ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา 47 ผู้ใดโดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจละเลยไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของ**พนักงานเจ้าหน้าที่** ไม่แจ้งรายการเพิ่มเติมละเอียดยิ่งขึ้นเมื่อเรียกร้อง ไม่นำพยานหลักฐานมาแสดง หรือไม่ตอบคำถามเมื่อ**พนักงานเจ้าหน้าที่**ซักถาม ตามความใน**มาตรา 21** และ **22** ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา 48 ผู้ใด

(ก) โดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจยื่นข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลียงหรือจัดหาทางให้ผู้อื่นหลีกเลียงการคำนวณค่าราย**ปี**แห่งทรัพย์สินตามที่ควรก็ดี

(ข) โดยความเท็จ โดยเจตนาละเลย โดยฉ้อโกง โดยอุบาย หรือโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้นที่จะหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการคำนวณค่าราย**ปี**แห่งทรัพย์สินของตนตามที่ควรก็ดี

ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประกาศมา ณ วันที่ 19 เมษายน พุทธศักราช 2475 เป็น**ปี**ที่ 8 ในรัชกาลปัจจุบัน

บัญชีแสดงท้องที่ใช้พระราชบัญญัติภาษี
โรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ในจังหวัดพระนคร ภายในเขตจัดการสุขาภิบาล
ดังได้ประกาศเมื่อวันที่ 11 กันยายน พุทธศักราช 2466 คือ

ตามแนวฝั่งตะวันออกแม่น้ำเจ้าพระยา ตั้งแต่ปากคลองสามเสนลงไปถึงถนน
สาทรฝั่งใต้ เลียบไปตามถนนสาทร ถนนวิทญ์ ตัดเส้นตรงไปคลองสามเสน เลียบไป
ตามคลองสามเสนฝั่งใต้จนออกปากคลองบรรจบแนวฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาโดยรอบ

กับให้มีอาณาเขตห่างจากถนนสาทรฝั่งใต้ ถนนวิทญ์ และเส้นตรงไปคลองสามเสน
ออกไปทางทิศตะวันออกไปทางทิศใต้อีก 15 เส้น

พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2475^{๓๐}

มาตรา 4 ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 เป็นต้นไปให้ยกเลิกภาษีที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ตามภาค 2 มาตรา 16, 17 แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475

มาตรา 5 ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 เป็นต้นไปให้ลดค่าภาษีตาม [มาตรา 8](#) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 ซึ่งกำหนดเก็บโดยอัตราร้อยละสิบห้าแห่งค่ารายปีลงเป็นเก็บโดยอัตราร้อยละสิบสองกึ่งแห่งค่ารายปี

พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2485^{๓๑}

พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534^{๓๒}

มาตรา 19^{๓๓} บรรดาค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ [รัฐวิสาหกิจ](#) ใดยังมีได้ดำเนินการชำระหรือค้างชำระอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ [รัฐวิสาหกิจ](#) นั้นชำระให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่ในกรณีที่

^{๓๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 49/-/หน้า 259/14 สิงหาคม 2475

^{๓๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 59/ตอนที่ 29/หน้า 901/28 เมษายน 2485

^{๓๒} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 108/ตอนที่ 196/ฉบับพิเศษ หน้า 1/11 พฤศจิกายน 2534

^{๓๓} ผู้ที่มีสิทธิที่จะได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินตามมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 นั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน เมื่อผู้ที่มีโชเจ้าของทรัพย์สินไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน จึงไม่มีกรณีที่จะต้องพิจารณาว่ามีสิทธิได้รับการยกเว้นหรือไม่ (เรื่องเสร็จที่ 55/2538)

[รัฐวิสาหกิจ](#)ใดที่ค้างชำระค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินเป็น[รัฐวิสาหกิจ](#)ที่ประกอบกิจการสาธารณูปโภคหรือสาธารณูปการตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ก็ให้ค่าภาษีที่ค้างชำระนั้นเป็นอันพับไป

บทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ไม่ก่อให้เกิดสิทธิเรียกคืนค่าภาษีหากได้มีการชำระไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 20 ผู้ใดมีหน้าที่เสียภาษีให้แก่กรุงเทพมหานคร เทศบาล เมืองพัทยา สุขาภิบาล หรือองค์การบริหารส่วนจังหวัด แล้วแต่กรณี แต่ยังมีได้ยื่นแบบพิมพ์แสดงรายการทรัพย์สินเพื่อเสียภาษี หรือยังมีได้ชำระภาษี หรือชำระภาษียังไม่ครบถ้วน หากผู้นั้นได้ติดต่อขอชำระภาษีตาม[มาตรา 19](#) และ[มาตรา 20](#) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 และได้นำเงินค่าภาษีไปชำระต่อ**พนักงานเก็บภาษี**ภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้นั้นได้รับยกเว้นโทษทางอาญาและไม่ต้องเสียค่าปรับหรือเงินเพิ่ม สำหรับเงินค่าภาษีในส่วนที่มีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยเหตุที่การจัดเก็บภาษีในปัจจุบันมีขั้นตอนมาก และยังมีวิธีการที่จำกัด อีกทั้งการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินจาก[รัฐวิสาหกิจ](#) ยังไม่มีบทบัญญัติที่ชัดเจนและเป็นธรรมพอ ดังนั้น เพื่ออำนวยความสะดวกในการชำระภาษีและเพื่อให้การคิดคำนวณภาษีเกิดความเป็นธรรมยิ่งขึ้น สมควรปรับปรุงวิธีการในการจัดเก็บและการชำระภาษีทั้งของ[รัฐวิสาหกิจ](#) และของประชาชนเสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น นอกจากนั้น เพื่อเร่งรัดให้มีการชำระภาษีที่ค้างชำระเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาท้องถิ่น

ต่อไป สมควรกำหนดเวลาให้มีการนำภาษีที่ค้างมาชำระภายในกำหนด โดยยกเว้นโทษทางอาญา รวมทั้งเงินเพิ่ม และค่าปรับต่าง ๆ ให้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2543^{๓๔}

มาตรา 6 ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติให้ผู้รับประเมินยื่นคำร้องขอให้พิจารณาประเมินใหม่ได้ ให้ผู้บริหารท้องถิ่นเป็นผู้ชี้ขาด เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ ผู้บริหารท้องถิ่นอาจมอบอำนาจและหน้าที่ดังกล่าวให้หน่วยงานอื่นของรัฐดำเนินการแทนก็ได้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้มีองค์การบริหารส่วนตำบลและเป็นราชการส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นอีกประเภทหนึ่งสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน เพื่อให้ครอบคลุมถึงการเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล นอกจากนี้โดยที่ถ้อยคำเกี่ยวกับราชการส่วนท้องถิ่นในกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดินมีใช้อยู่หลายคำตามรูปแบบของราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอยู่หลากหลาย สมควรปรับปรุงถ้อยคำดังกล่าวเพื่อให้ครอบคลุมถึงราชการส่วนท้องถิ่นทุกประเภท จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^{๓๔} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 117/ตอนที่ 16 ก/หน้า 38/7 มีนาคม 2543